

Sygn. akt VII U 127/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Graczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 grudnia 2016 r. w Warszawie

sprawy F. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania F. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 8 grudnia 2015r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje F. K. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 listopada 2015 roku.

Sygn. akt: VII U 127/16

UZASADNIENIE

F. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 8 grudnia 2015 r., znak : (...), odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący zaskarżył przedmiotową decyzję w całości i wniósł o jej zmianę oraz o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków J. S. i W. S..

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że po ukończeniu Zasadniczej Przemysłowej Szkoły Zawodowej podjął pracę na taśmie produkcyjnej jako zestarajacz w (...) Zakładach (...). Natomiast w okresie od 1 maja 1984 r. do 30 kwietnia 1992 r. pracował jako zestarajacz układów elektronicznych w Centrali (...), gdzie otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

Dodatkowo ubezpieczony wskazał, że nie posiada świadectw pracy w warunkach szczególnych z uwagi na fakt, iż w „tamtych czasach” zdaniem odwołującego, żadna firma nie robiła wpisów o pracy w warunkach szczególnych na świadectwach pracy (odwołanie, k. 2a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 stycznia 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż odwołujący nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy podniósł, iż nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Zakładach (...) od 1 września 1966 r. do 30 kwietnia 1984 r. oraz w Centrali (...), od 1 maja 1984 r. do 30 kwietnia 1992 r., ponieważ ubezpieczony nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Świadectwa pracy nie zawierają natomiast wpisu o wykonywaniu przez odwołującego pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia (odpowiedź na odwołanie, k.3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony F. K., urodzony w dniu (...), w dniu 19 listopada 2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku ubezpieczony dołączył dokumentację potwierdzającą okresy wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych (wniosek o emeryturę, k.1-17 a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony nie spełnia wymogu dotyczącego stażu pracy w warunkach szczególnych (tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych), gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego okresu takiej pracy. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że łączny staż pracy odwołującego – okresów składkowych i nieskładkowych wynosi 32 lata i 3 miesiące.

Z tych też względów organ rentowy decyzją z dnia 8 grudnia 2015 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury (decyzja z dnia 8 grudnia 2015 r., znak: (...), k.25 a.r.).

F. K. w okresie od 1 września 1966 r. do 30 kwietnia 1984 r. był zatrudniony w (...) Zakładach (...). Początkowo podjął naukę w szkole przyzakładowej, naukę tę kontynuował do 1969 r. W roku 1969 r. ubezpieczony rozpoczął prace na taśmie produkcyjnej. Początkowo pracował przy produkcji telewizorów jako zestrójacz. Do jego obowiązków należało lutowanie wiązek, podzespołów oraz pierwsze uruchomienie telewizora, w celu sprawdzenia jego prawidłowego funkcjonowania. Przy pracy odwołujący używał oscyloskopu, woltomierza i kilowoltomierza, ponieważ przy każdym odbiorniku dokonywało się pomiaru, natomiast do lutowania odwołujący używał lutownicy, z której unosiły się szkodliwe dla zdrowia opary. Następnie ubezpieczony przekazywał telewizor na taśmę wygrzewczą. Telewizory po wygrzaniu trafiały do stanowisk, które jeszcze dostrajały i ustawiały wszystkie parametry, a na końcu telewizory trafiały do kontroli. Ubezpieczony pracował przy wysokim napięciu i w polu jonizującym, wytwarzanym przez telewizory. W 1976 r. ubezpieczony został brygadzystą, co zwiększyło jego zakres obowiązków. Do dodatkowych obowiązków ubezpieczonego należało policzenie telewizorów wygrzewających się jak i tych wyprodukowanych i uruchomionych. Po zliczeniu telewizorów, wynik przedstawiał Mistrzowi, który prowadził książkę z danymi. Jako brygadzista pracował przy taśmie strojeniowej razem z innymi pracownikami, nie miał osobnego pokoju. Nad głowami pracowników znajdowała się taśma wygrzewcza, na której wygrzewały się telewizory. Odwołujący pracował 8 godzin dziennie, bez żadnych środków ochrony, za wyjątkiem mleka.

W okresie od 1 maja 1984 r. do 30 kwietnia 1992 r. odwołujący był zatrudniony w Centrali (...). Ubezpieczony pracował przy naprawianiu telewizorów, które były przywożone do Zakładu z całego miasta. W pomieszczeniu, w którym pracował odwołujący były 4 stanowiska. W pracy ubezpieczony był narażony na szkodliwe czynniki związane z lutowaniem, z uwagi na unoszące się opary. Telewizory przed naprawą i po naprawie były wygrzewane, a następnie ustawiane przy stanowisku pracy, danego pracownika (dokumentacja potwierdzająca okresy zatrudnienia odwołującego, zeznania świadków : J. S. oraz W. S., k. 17- 19 a.s., oraz zeznania odwołującego, k.26-28 a.s.).

W toku postępowania sądowego, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego BHP, celem ustalenia której pozycji z wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r., odpowiada praca wykonywana przed odwołującym w latach 1966 – 1992 (postanowienie z dnia 14 kwietnia 2016 r., k.28 a.s.).

W opinii z dnia 11 maja 2016 r, biegły sądowy z zakresu bhp A. P. stwierdził, że praca wykonywana przez odwołującego w latach 1966 – 1992 nie odpowiada żadnej pozycji z wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (opinia, k.34 -38 a.s.).

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 13 lipca 2016 r. dopuścił dowód z opinii innego biegłego BHP, celem ustalenia której pozycji z wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r., odpowiada praca wykonywana przez odwołującego w latach 1966 – 1992, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, w tym zeznania świadków i dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (postanowienie z dnia 13 lipca 2016 r., k.70 a.s.).

W opinii z dnia 12 sierpnia 2016 r, biegły sądowy z zakresu bhp J. P. stwierdził, że spełniają przesłanki uznania za wykonywane w szczególnych warunkach prace

odwołującego w okresie:

- od 15.06.1970 r. do 30.04.1984 r. na stanowisku radiomonter, zestrzajacz urządzeń elektronicznych, brygadzysta zestrzajacz urządzeń elektronicznych
- od 01.05.1984 r. do 30.04.1992 r. na stanowisku: zestrzajacz urządzeń elektronicznych, st. technik serwisu, specjalista serwisu.

W wymienionych okresach odwołujący wykonywał prace diagnostyczne oraz regulacyjne podzespołów odbiorników telewizyjnych i w miarę potrzeby lutownicze związane z wymianą wadliwych elementów elektronicznych lub podzespołów.

Były to prace o charakterze podstawowym wykonywane w warunkach narażenia na czynniki szkodliwe dla zdrowia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku. Tego rodzaju prace podlegają uznaniu za wykonywane w szczególnych warunkach bowiem odpowiadają rodzajowi prac wymienionemu w:

- Dziale III - W hutnictwie i przemyśle metalowym, poz. 83 - Lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych;
- Dziale XIV - Prace różne,
- poz. 4 - Prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300 000 MHz w strefie zagrożenia,
- poz. 24 - Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Nie spełnia przesłanek uznania za okres wykonywania prac w szczególnych warunkach prace Odwołującego w okresie od 01.09.1966 r. do 14.06.1970 r.

Z materiału dowodowego wynika, że Odwołujący w wymienionym okresie był uczniem trzyletniej Przykładowej Szkoły Zawodowej a po jej ukończeniu odbywał praktykę w zakładach na terenie NRD.

Odwołujący zeznał, iż w trakcie nauki w szkole były 3 dni praktyki i 3 dni teorii. W tej sytuacji oznacza to niespełnienie przesłanki wykonywania prac stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bez względu na rodzaje wykonywanych prac w okresie nauki w szkole.

Na podstawie materiału dowodowego nie można ustalić rodzajów prac wykonywanych w trakcie praktyki ani warunków w jakich prace były wykonywane (opinia, k.75-85 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 6 września 2016 r., organ rentowy poinformował, iż hipotetycznie wyliczony staż ubezpieczonego w szczególnych warunkach wynosi 21 lat 10 miesięcy i 16 dni (pismo procesowe, k.94-96 a.s.).

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2016 r. Sąd postanowił dopuścić dowód z akt rentowych Z. P., w których znajduje się Wyrok tutejszego Sądu ze sprawy VII U 2190/13, dowód z opinii biegłego sądowego J. C. z dnia 16.05.2012r., Wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.06.2013r. sygn. akt. III AUa 2761/12, opinii biegłego sądowego J. P. z dnia 29.09.2014r., uzasadnienia tutejszego Sądu sporządzonego w sprawie VII U 2190/13, a także decyzji organu rentowego z dnia 09.04.2015r. przyznającej Z. P. prawo do emerytury od 01.02.2015r. tj. od daty określonej Wyrokiem Sądu, akt J. S., opinii biegłego sądowego J. P. z dnia 10.02.2016r. i z dnia 26.07.2016r., Wyroku tutejszego Sądu ze sprawy VII U 729/15 z dnia 17.08.2016r., wniosku Wydziału Obsługi Prawnej podpisanego przez radcę prawnego A. G. o odstąpienie od wniesienia Apelacji i decyzji organu rentowego z dnia 28.09.2016r. przyznającej J. S. prawo do emerytury od 01.03.2015r., na okoliczność ustalenia czy inni pracownicy zatrudnieni na takich samych stanowiskach jak odwołujący się wykonywali pracę w warunkach szczególnych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych odwołującego, a także na podstawie wiarygodnych zeznań odwołującego F. K. oraz świadków J. S. i W. S..

Ponadto Sąd Okręgowy wziął również pod uwagę dokumentację znajdującą się w aktach świadków, oraz innych osób pracujących w (...), w zakresie w jakim uzyskali oni prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się także na wskazanej powyżej opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy J. P. z dnia 12 sierpnia 2016 r., Odnosząc się do okresów zatrudnienia odwołującego w Centrali (...) oraz w (...) Zakładach (...). Sąd wziął pod uwagę fakt, iż opinia ta uwzględnia i odnosi się do rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornych okresach czasu i wykonywanych przez niego obowiązków, co biegły szczegółowo omówił. W tym zakresie Sąd uznał przedmiotową opinię za przekonującą, rzeczową i merytorycznie uzasadnioną, a także zgodną z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadków i odwołującego.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Odwołanie F. K. od decyzji organu rentowego z dnia 8 grudnia 2015 r., znak : (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 27 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 1998 nr 162 poz. 1118 ze zm.) stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40. jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze o których mowa w powołanym art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. nie podlega wykładni rozszerzającej. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43). Jednakże nabycie uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub

w szczególnym, charakterze podlega dalszym ograniczeniom. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem mężczyzna nabywa prawo do emerytury po spełnieniu wszystkich przesłanek wymienionych w § 3 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 1

i 3 rozporządzenia tj. powinien:

1. legitymować się 25 letnim okresem pracy liczonym łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W niniejszej sprawie spornym było, czy praca wykonywana przez odwołującego

w (...) Zakładach (...) od dnia 1 września 1966 r. do dnia 30 kwietnia 1984 r. oraz w Centrali (...), od dnia 1 maja 1984 r. do dnia 30 kwietnia 1992 r., miała charakter i podlegała zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych. Spełnienie innych warunków, od których zależy przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury pozostawało bezsporne. Nie podlega wątpliwości, że z dniem 29 stycznia 2012 r. ubezpieczony osiągnął wiek 60 lat. Nadto, strony nie kwestionowały faktu, że odwołujący posiada 25 letni okres składkowy i nieskładkowy oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do owego świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udawdaniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Zdaniem Sądu fakt wykonywania przez odwołującego pracy w szczególnych warunkach w okresie pracy w ww. okresach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, m. i. dokumentacji zawartej w aktach rentowych, opinii biegłego sądowego z zakresu BHP J. P. i z zeznań świadków. Niewątpliwie przez ten okres zatrudnienia odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. 8 godzin dziennie, wykonywał pracę na stanowisku zestrzajacza urządzeń elektronicznych oraz specjalisty serwisu, która to praca jest wymieniona w Dziale III - W hutnictwie i przemyśle metalowym, poz. 83 - Lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych; Dziale XIV - Prace różne, poz. 4 - Prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300 000 MHz w strefie zagrożenia, poz. 24 - Kontrola

międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Okręgowy nie znalazł przy tym jakichkolwiek podstaw, by kwestionować wiarygodność materiału dowodowego, w tym zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie, zwłaszcza w świetle potwierdzenia tych okoliczności przez świadków, którzy w sposób zgodny wskazali, że w okresie od dnia 1 września 1966 r. do dnia 30 kwietnia 1984 r. oraz od dnia 1 maja 1984 r. do dnia 30 kwietnia 1992 r., F. K. wykonywał pracę na stanowisku zestrzajacza urządzeń elektronicznych oraz specjalisty serwisu. Świadkowie w tym samym okresie czasu pracowali z wnioskodawcą w ww. Zakładzie oraz wykonywali prace które były zbieżne z pracą odwołującego, przy naprawianiu telewizorów. Oboje otrzymali takie samo świadectwo pracy. Z dokumentów dołączonych do akt sprawy, m.in. z akt rentowych Z. P., w których znajduje się Wyrok tutejszego Sądu ze sprawy VII U 2190/13, dowód z opinii biegłego sądowego J. C. z dnia 16.05.2012r., Wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.06.2013r. sygn. akt. III AUa 2761/12, opinii biegłego sądowego J. P. z dnia 29.09.2014r., uzasadnienia tutejszego Sądu sporządzone w sprawie VII U 2190/13, a także decyzji organu rentowego z dnia 09.04.2015r. przyznającej Z. P. prawo do emerytury od 01.02.2015r. tj. od daty określonej Wyrokiem Sądu, akt J. S., opinii biegłego sądowego J. P. z dnia 10.02.2016r. i z dnia 26.07.2016r., Wyroku tutejszego Sądu ze sprawy VII U 729/15 z dnia 17.08.2016r., wniosku Wydziału Obsługi Prawnej podpisanego przez radcę prawnego A. G. o odstąpienie od wniesienia Apelacji i decyzji organu rentowego z dnia 28.09.2016r. przyznającej J. S. prawo do emerytury od 01.03.2015r., jednoznacznie wynika, że świadek J. S. i Z. P., którzy także pracowali w (...) otrzymali od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych decyzję przyznającą im prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Po zgromadzeniu całego materiału dowodowego Sąd uznał, że nie powinno dojść do sytuacji, w której Zakład Ubezpieczeń Społecznych, rozpatrując dwie podobne sprawy, wydał odmienne decyzje, jedną przyznającą świadczenie a drugą odmowną.

W ocenie Sądu, taka sytuacja prowadziłaby do nieuzasadnionego nierównego traktowania ubezpieczonych.

Na koniec warto także podkreślić, że praca w szczególnych warunkach jest pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagająca wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia – art.32 ust.2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jej wykonywanie powoduje szybsze obniżenie wydolności organizmu i szybszą utratę zdolności do zarobkowania stąd uzasadnione jest obniżenie wieku emerytalnego w stosunku do osób ją wykonujących. Jednakże dla oceny czy pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych znaczenie mają konkretne warunki, w których jest ona wykonywana na danym stanowisku, mające z punktu widzenia ustawodawcy szkodliwy wpływ na organizm ludzki a nie samo przekonanie pracownika o wysokiej szkodliwości warunków pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt. III AUa 137/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 1203/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 1181/12 .

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 8 grudnia 2015 r., znak : (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu F. K. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 1 listopada 2015 r. tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek, o czym orzekł w sentencji wyroku.